

Lærerinde- og Enkepensioner forhøjes efter en bestemt Skala. Dette Mindretalsforslag kan jeg give min fulde Tilslutning, idet jeg formener, at det er et berettiget Krav, der stilles her. Lærerenker leve efter min Mening i vor Tid under Forhold, som ere saa daarlige, at man ubetinget maa gaa med til at forhøje Pensionerne for dem. Den ærede Ordfører for Flertallet stod derimod og forklarede, at ved denne Lov var der tilført Byerne en stor Lettelse, idet disse fremtidig ikke skulde bære de to første Lønningstillæg. Men jeg forstod ikke den Maade at argumentere paa, thi naar en Kommune i Fremtiden kommer til at betale 1,600 Kr. i Stedet for tidligere 1,500 Kr. i Lønning for hver Lærer, kan jeg ikke indse, at det er nogen Lettelse for dem. I alt Fald maa Ordføreren paa dette Omraade lære mig at forstaa, hvad han mener dermed, saa vist som jeg har forsøgt at forklare den ærede Ordfører, hvad jeg mener med, at Købstadkommunerne kun bør bære 1,000 Kr. af Lærerindernes Løn, medens Resten bør betales af Staten. Jeg synes, at det er et fornuftigt og retfærdigt Krav. Naar Købstadkommunerne foruden alle de Krav, der stilles til dem paa forskellige Omraader, ikke mindst Skolevæsenets, nu skulle betale 1,500 Kr. i Stedet for tidligere 1,000 Kr. til Lærerinderne, kan jeg forsikre det ærede Medlem, at det vil komme til at svie haardt til alle Købstadkommuner, som blive belastede med fra 4 og 5 til 12—16—18 og 20,000 Kr. Det vil efter min Mening ikke være en Retfærdighedshandling, men en Uretfærdighedshandling, thi selv om jeg, som sagt, maa hævde, at jeg ikke paa nogen mulig Maade har noget imod, at Landkommunerne ere blevne hjulpede efter Henvendelsen, skal jeg kun nævne, at naar man i Tabel 1 ser, at denne Udvalgsbehandling har medført en Merudgift for Købstadkommunerne af 86,000 Kr., en Mindreudgift for Landkommunerne af omtrent 500,000 Kr. og en Merudgift for Statskassen af 261,000 Kr., vil det kunne ses, at det er Købstadkommunerne og Statskassen, det gaar ud over, og jeg mener, at giver man en Ret paa den ene Side, maa der ogsaa ske en Lettelse paa den anden Side. Det er derfor, jeg mener, det er naturligt at komme Købstadforeningens Repræsentanter i Møde og nøjes med at lade Købstadkommunerne bære 1,000 Kr. af Lønnen til Lærerinderne og lade den øvrige Løn falde paa Staten. Det er det, jeg har tilsigtet med de 3 Linier, og jeg an-

tager nu, at den ærede Ordfører for Flertallet, hvis han vil, ogsaa kan forstaa det.

Sabroe: Jeg vil overfor det ærede Medlem for Slagelse (Lange) hævde, at Købstadforeningens Repræsentantskab ikke har taget Munden lovlig fuld i de Krav, det har stillet. Nej, snarere kan man bebrejde Repræsentantskabet, at det ikke har krævet større Tilskud til Kommunens Udgifter vedrørende Skolevæsenet. I de fleste større Provinsbyer maa vi nemlig ikke alene skaffe Skolelokaler, Undervisning til de Børn, hvis Forældre have Forsørgelsesret i Byen, men i Kraft af den Tilstrømning, der Dag efter Dag, Aar efter Aar finder Sted fra Land til By, forøges Antallet af skolepligtige Børn med flere Hundrede i Løbet af faa Aar i de middelstore Kommuner og i de store Kommuner med indtil 2—300 hvert Aar. Hertil kommer, at de store Kommuner ved at indføre gratis Skolebespisning om Vinteren for de fattige Børn, hvad man ikke kender til ude paa Landet, paa en Maade opmuntre de fattige Folk ude paa Landet til at søge til Byen, naar de ikke ere i Stand til at klare sig derude. Jeg ved godt, at der kan indvendes herimod, at saa kunne Kommunerne holde inde med denne Foranstaltning, men de kunne ikke undlade at fyldestgøre dette Humanitetskrav, fordi Fattigdommen paa Landet er saa stor. Overfor det ærede Medlem vil jeg blot hævde, at Købstadforeningens Repræsentantskab i Virkeligheden har handlet i Overensstemmelse med Købstædernes Interesser, og at de Krav, der ere stillede, langt fra falde sammen med det, som vi, Flertallet i Landets forskellige Købstadkommuner, egentlig ønske.

Lange: Jeg kan ikke bestride, at det lige overfor Købstæderne havde været heldigt, om vi vare gaaede ind paa det, de have krævet; men jeg fastholder alligevel, at Repræsentationen temmelig sikkert har taget Munden for fuld, thi naar man skal til at omordne Lærertilslutningerne ved en Lov som denne, kan man vanskelig kræve mere, end at status quo bevares, man kan meget vanskeligt kræve at gaa ned til 1,000 Kr., hvor man hidtil har svaret 1,500. For Lærerindernes Vedkommende er man gaaet op til 1,000 Kr., selv om der er Steder, hvor det kun er 800 Kr. Men jeg mener, har man nu en Gang faaet det saaledes, har man ikke Ret til at stille større Krav end de af mig omtalte.